

Det var Madam Olufsen, der kom ind for at aflægge Besked om den Herre, som havde været der den foregaaende Aften og spurgt efter ham.

„Hvad var det for en Slags Herre?“

„Ja, det kender jeg ikke; men han saae ikke videre behagelig ud. Forresten tror jeg nok, han har været her engang før.“

Sandsynligvis en Rykker — tænkte Per, og Spørgsmaalet om den Neergaardske Arv trængte sig atter ind paa ham og gjorde ham urolig. Vilde han nu ogsaa kunne forsvare at give Afkald paa disse Penge, som han dog saa haardt trængte til?

Madam Olufsen var bleven staaende i den aabne Dør, som hendes høje, sværlemmede Skikkelse næsten udfyldte. Hun havde mere paa Hjerte.

„Saa vilde jeg ogsaa nok vide, hvordan det bliver, Sidenius. De snakkede jo om, at De vilde flytte.“

Per smilte lidt forlegent.

„Naa — det var ikke saadan alvorligere ment. Nej, jeg bliver her, Madam Olufsen! . . . Dersom De da vil have mig.“

„Aa ja . . . naturligvis . . . dersom . . .“

„De trækker sgu dog paa det . . . Naa ja, jeg veed det godt. Jeg har været lidt vidtløftig i den senere Tid. Lad os ikke snakke om det. Men Gud bevares — hvad er der paa Færde, Madam Olufsen? De er jo i Stadsen fra Morgenstunden. Skal De til Alters?“

„Nej, men — veed De det ikke? — Skipper Mortensen er kommen her til Byen iforgaars. Og nu skulde vi jo derhen i Besøgelse i Eftermiddag.“

„Jeg følger med! Jeg møder ombord. Jeg længes virkelig efter engang igen at se den gamle Støder.“